

ČESKÁ REPUBLIKA
**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem AK Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 2 Ad 9/2020 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **1 573 Kč**, která jí bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/27836-911, ve věci odejmutí dávky doplatek na bydlení.

[2] Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019, č. j. 16713/2019/AAD, rozhodl Úřad práce ČR - krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) o odejmutí dávky doplatek na bydlení žalobci, a to ode dne 1. 7. 2019. Důvodem odejmutí dávky bylo poskytnutí žalobci příspěvku na bydlení za měsíc červen v roce 2019 z dávek státní sociální podpory ve výši 6 302 Kč a změna skutečných a odůvodněných nákladů na bydlení. Proti

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které odvolací správní orgán (žalovaný) zamítl rozhodnutím ze dne 7. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/27836-911.

[3] V žalobě žalobce namítal, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Především namítá, že dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 6 302 Kč mu byla vyplacena až 1. 7. 2019, nikoliv v červnu téhož roku. Z tohoto důvodu neměla být tato částka v rámci výpočtu dávky na doplatek na bydlení zohledněna; pokud vůbec mělo dojít k odejmutí dávky, mělo se tak stát až v srpnu 2019. Podle žalobce měly být do vynaložených, a tedy i oprávněných nákladů na bydlení započteny náklady, které musel uhradit v červnu 2019; jedná se o náklady na ubytovnu, náklady na uložení nábytku ve výši 5 357 Kč a 3 658 Kč a náklady na stěhování ve výši 14 230 Kč. Dále žalobce nesouhlasil obecně s postupem správních orgánů, neboť nevzaly v potaz jeho nepříznivou situaci, ačkoliv s ní byly srozuměny; je osobou dlouhodobě závislou na příjmech hrazených státem a vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu není schopen svůj příjem navýšit jiným způsobem.

[4] **Městský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Ověřil postup správního orgánu při provádění výpočtu výše předmětné dávky [viz § 35 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. O pomoci v hmotné nouzi]; správní orgán prvního stupně konkrétně postupoval tak, že od odůvodněných nákladů žalobce na bydlení odečetl příspěvek na bydlení, příjmy žalobce a příspěvek na živobytí; k výsledku následně přičetl částku živobytí žalobce a dospěl tak k závěru, že k částce živobytí žalobce přebývá částka ve výši 2 747 Kč, tedy příjem žalobce zůstane o částku 2 747 Kč nad částkou živobytí. Změnil se tedy rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení sníženou o příspěvek na bydlení a částkou, o kterou příjem žalobce zvýšený o příspěvek na živobytí převyšuje částku jeho živobytí. Městský soud uzavřel, že správní orgány postupovaly správně, pokud rozhodly o odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení s účinností ode dne 1. 7. 2019, neboť v rozhodném období nebyly splněny podmínky dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi pro trvání předmětného nároku. Namítku, že dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení za měsíc květen 2019 vyplacena až dne 1. 7. 2019, tedy nikoliv v měsíci červnu 2019, městský soud shledal nedůvodnou, neboť výplatou se rozumí termín odeslání částky z účtu správního orgánu, přičemž k odeslání došlo dne 28. 6. 2019; za nerozhodné považuje, že si žalobce daný příspěvek převzal až v červenci 2019. Podle městského soudu nejsou náklady na stěhování a uložení nábytku a osobních věcí ve skladovacích prostorech uznatelným nákladem na bydlení a nebylo tedy možné tyto náklady považovat za odůvodněné náklady na bydlení ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány se náležitým způsobem zabývaly situací žalobce a v jejich postupu neshledal žádná pochybení; rozhodnutí správních orgánů jsou dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna a jejich závěry odpovídají zjištěným skutečnostem.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížnost** z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dle názoru stěžovatele nebyly splněny podmínky pro odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu, příp. aby postupoval podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti ve značné míře opakuje námítky, které uvedl v žalobě. Především je toho názoru, že pokud vůbec byly splněny podmínky pro odejmutí doplatku na bydlení, mělo se tak stát s účinností až od 1. 8. 2019, neboť dávku sociální podpory příspěvek na bydlení za měsíc květen 2019 ve výši 6 302 Kč obdržel, a tedy mu byla vyplacena, až dne 1. 7. 2019 a nikoliv v měsíci červnu, který je v daném případě rozhodným obdobím. Stěžovatel

pokračování

nesouhlasí se závěry městského soudu (ani žalovaného), že výplatou sociální dávky se rozumí termín odeslání částky z účtu správního orgánu. Stěžovateli byl příspěvek na bydlení odeslán dne 28. 6. 2019, přičemž tento den vyšel na pátek; stěžovatel si proto tento příspěvek vyzvedl první následující pracovní den, tj. 1. 7. 2019, přičemž tento okamžik považuje za den výplaty příspěvku na bydlení.

[7] Dále stěžovatel namítá, že do vynaložených a tedy oprávněných nákladů na bydlení měly být započteny i náklady na ubytovnu, které uhradil dne 28. 6. 2019, náklady za uložení nábytku ve výši 5 357 Kč, které uhradil dne 24. 6. 2019, a ve výši 3 658 Kč, které uhradil dne 30. 6. 2019, a náklady na stěhování ve výši 14 230 Kč, které uhradil dne 30. 6. 2019, neboť bez takto vynaložených nákladů by stěžovatel nemohl bydlet. Stěžovatel znovu popsal problémy, kterým čelil v souvislosti s bydlením; poukazuje na to, že se během let 2018 a 2019 musel třikrát stěhovat. Finanční prostředky, které obdržel v červnu 2019, pohltily náklady na stěhování a uložení nábytku ve skladě na Veleslavíně. Na uhrazení jeho základních životních potřeb mu proto nezbylo nic.

[8] Ve vztahu ke své sociální situaci uvádí, že je osobou dlouhodobě závislou na příjmu hrazeném státem; vzhledem ke svému věku a zdraví není schopen navýšit svůj příjem jiným způsobem. Dávka pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení mu neměla být odebrána, neboť se dlouhodobě nachází v hmotné nouzi.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že setrvává na svých závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a s ohledem na opakující se námitky stěžovatele odkázal na své vyjádření k žalobě. Ke kasačním námitkám stěžovatele uvedl, že náklady na bydlení na ubytovně za rozhodné období byly žalobci započteny v plné výši a náklady na uskladnění nábytku nejsou uznatelným nákladem na bydlení dle zákona o pomoci v hmotné nouzi. V souvislosti s námitkou stěžovatele stran sporu o to, kdy mu byl příspěvek na bydlení za květen 2019 vyplacen, konstatuje, že se tak stalo dne 28. 6. 2019, neboť výplatou se rozumí termín, kdy byla částka odeslána z účtu správního orgánu. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením toho, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele*.

[12] Jádrem sporu v nyní posuzované věci zůstává určení toho, k jakému okamžiku je možné považovat příspěvek na bydlení za *vyplacený* ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi jeho příjemci. Nutno konstatovat, Nejvyšší správní soud se touto dílčí otázkou doposud blíže nezabýval. Na úrovni správních soudů prvního stupně zároveň neexistuje jednotný přístup k dané problematice, což vede k rozdílnému rozhodování ve skutkově podobných případech (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2020, č. j. 41 Ad 4/2020 – 49). Kasační stížnost je proto přijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jak již Nejvyšší správní soud výše naznačil, v prvé řadě se musel zabývat otázkou, k jakému okamžiku se příspěvek na bydlení považuje za vyplacený ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Správní orgány a městský soud považují za tento okamžik den odepsání příslušné částky z účtu Úřadu práce, zatímco stěžovatel zastává názor, že rozhodný je okamžik, kdy se předmětná dávka dostane do faktické sféry jejího příjemce.

[16] Podle § 35 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že *výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem*

a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo

b) osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.

[17] Podle § 57 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), který upravuje příspěvek na bydlení a jeho výplatu, platí, že *dávky uvedené v § 2 písm. a) bodech 1 a 2, § 2 písm. b) bodu 1 se vyplácejí měsíčně, a to po uplynutí kalendářního měsíce, za který náležely, a to nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po tomto měsíci (...).*

[18] Nejvyšší správní soud při interpretaci uvedených ustanovení a při aplikaci výkladových pravidel vycházel ze záměru zákonodárce (*e ratione legis*), tedy interpretoval dotčená ustanovení tak, aby odpovídala rozumnému uspořádání věcí. Zároveň platí, že pokud gramatický výklad právní normy je v rozporu s teleologickým výkladem, je třeba dát přednost výkladu podle účelu, který je právní normou sledován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2019,

pokračování

č. j. 7 Ads 349/2019 - 26, zejm. body 18 až 21). Klíčovým aspektem při rozhodovací činnosti soudu je rovněž princip právní jistoty a legitimního očekávání.

[19] Doplatek na bydlení představuje pomoc státu *ultima ratio*, a jako takový je adresován osobám v hmotné nouzi. Přílehlavě popsal význam této dávky Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2019 č. j. 1 Ads 83/2018 - 39, podle něhož „*doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).*“ Doplatek na bydlení se zpravidla vyplácí v měsíci, za který náleží (§ 43 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

[20] Jak již bylo výše uvedeno, zjištění okamžiku *vyplacení* dávky příspěvku na bydlení je nezbytné pro účely výpočtu doplatku na bydlení. Příspěvek na bydlení se vyplácí *ex post*, tedy v měsíci, který následuje po měsíci (nebo jiném časovém úseku), za který příspěvek náleží (viz § 57 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře), nejpozději však do konce tohoto měsíce.

[21] Z předloženého spisu vyplývá, že v případě stěžovatele byl příspěvek na bydlení poskytován v měsíčních intervalech, a to zpravidla v první polovině měsíce. Za měsíc květen 2019 byl však příspěvek na bydlení odeslán z účtu Úřadu práce České republiky ve výši 6 302 Kč dne 28. 6. 2019. Tento den připadl na pátek a stěžovatel si jej vyzvedl první následující pracovní den - tj. v pondělí 1. 7. 2019; k tomuto dni stěžovatel považuje příspěvek na bydlení za *vyplacený*. Podstata námitek stěžovatele tkví v tom, že takto vyplacený příspěvek na bydlení neměl být pro účely posouzení výše dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení brán v potaz.

[22] Nejvyšší správní soud vzal v úvahu, že doplatek na bydlení je poskytován osobám nacházejícím se v hmotné nouzi a jeho smyslem a účelem je pokrýt náklady, které vznikly žadateli v souvislosti s bydlením. Jedná se o účelovou dávku, která se poskytuje za aktuální období (§ 10 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Právě z důvodu účelového určení dávky a s ohledem na negativní finanční situaci žadatelů, je dle Nejvyššího správního soudu nezbytné, aby existovala co nejpřesnější pravidla stran posouzení vzniku, zániku, trvání nároku na dávku či výpočtu její výše. Pokud zákon kalkuluje s příspěvkem na bydlení, jakožto s peněžitou položkou, o kterou se snižují odůvodněné náklady na bydlení, je nezbytné vyvarovat se takovému přístupu, který by vedl ke zbytečným nejasnostem ohledně toho, kdy lze příspěvek považovat za *vyplacený*. Pro zachování právní jistoty a logického uspořádání věcí se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako správné určit, že k vyplacení příspěvku na bydlení pro účely stanovení výše doplatku na bydlení ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi v souvislosti s § 57 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře dochází k okamžiku odeslání příslušné částky za dané období z účtu Úřadu práce.

[23] Nejvyšší správní soud tedy nepřistoupil na argumentaci stěžovatele, který za okamžik vyplacení příspěvku na bydlení považuje moment, kdy se příslušná částka dostane do výlučné sféry jeho adresáta. Takový postup by dle přesvědčení soudu vedl k velmi složité praxi, kdy by správní orgány musely v každém jednotlivém případě zjišťovat, kdy si žadatel daný příspěvek (doručovaný prostřednictvím poštovní poukázky) fyzicky převzal. Přitom prodlevy s převzetím příspěvku mohou být zapříčiněny různými překážkami na stranách dotčených subjektů, což by proces zjišťování splnění podmínek pro přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení rovněž značně zkomplikovalo a učinilo nepřehledným. V tomto ohledu se proto soud ztotožňuje s názorem městského soudu, podle něhož „*[n]elze připustit, aby splnění podmínek pro vznik či trvání nároku na dávku dle zákona o pomoci v hmotné nouzi záleželo pouze na tom, zda si příjemce včas*

vyzvedne výplatu jiné sociální dávky prostřednictvím poštovní poukázky.“ Byť lze připustit, že správní orgán vyplatil dávku v hraničním termínu, přičemž fakticky si ji stěžovatel vyzvedl v bezprostředně možném termínu, nic to nemění na faktu, že k vyplacení dávky z hlediska posuzování splnění podmínek pro přiznání doplatku na bydlení došlo v měsíci červnu, nikoli v červenci.

[24] Co se týče druhé námitky stěžovatele, týkající se nezapočtení určitých peněžitých výdajů do odůvodněných nákladů ve smyslu § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka je rovněž nedůvodná. Odůvodněnými náklady na bydlení nejsou veškeré náklady, které žadatel o dávku skutečně vynaložil resp., které předložil správnímu orgánu, nýbrž pouze takové náklady, které jsou pro příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi uznatelné pro nárok a výši dávek. To znamená, že mohou být buď stejné, nebo nižší než náklady skutečně uhrazené.

[25] Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že v rámci položky odůvodněných nákladů stěžovatele počítaly s náklady na ubytovnu, a to ve výši 5 100 Kč (viz rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 9. 2019, č. j. 16713/2019/AAD, s. 2; rozhodnutí žalovaného 7. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/27836-911, s. 5). Námitka stěžovatele, že tak správní orgány neučinily, je proto lichá.

[26] Dále stěžovatel namítá, že do vynaložených a tedy oprávněných nákladů na bydlení měly být započteny rovněž náklady za uložení nábytku ve výši 5 357 Kč, které uhradil dne 24. 6. 2019, a ve výši 3 658 Kč, které uhradil dne 30. 6. 2019, a náklady na stěhování ve výši 14 230 Kč, které uhradil dne 30. 6. 2019. Zákon o pomoci v hmotné nouzi v § 34 stanoví, co lze považovat za odůvodněné náklady pro účely stanovení předmětné dávky pomoci v hmotné nouzi. Tento výčet je demonstrativní, přičemž odůvodněné náklady na bydlení lze v zásadě rozdělit na položky nájem, pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu a úhradu prokazatelně nezbytné spotřeby energií. Společným jmenovatelem služeb uvedených v § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi je vznik těchto nákladů v přímé souvislosti s užíváním bytu (nebo jiného prostoru uvedeného v zákoně), ve kterém žadatel o dávku bydlí.

[27] Výčet odůvodněných nákladů spojených s bydlením lze v souladu s účelem poskytované dávky a v závislosti na konkrétních okolnostech po úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi výkladem rozšiřovat, avšak vždy se musí jednat o takové náklady, které jsou nezbytné k užívání bytového prostoru, ve kterém žadatel bydlí. Za takové náklady však nelze považovat nájemné za užívání skladovacího prostoru, které stěžovatel zaplatil v souvislosti s úschovou svých věcí a náklady spojené se stěhováním. K hrazení těchto nákladů dávka pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení, není určena.

[28] Podle § 44 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že pokud se změní *skutečností rozhodné pro nárok na dávku nebo její výplatu tak, že nárok na dávku nebo na její výplatu zanikne, dávka se odejme nebo její výplata zastaví od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.* Správní orgány odůvodnily odejmutí doplatku na bydlení ke dni 1. 7. 2019 tím, že stěžovatel obdržel v měsíci červnu roku 2019 příspěvek na bydlení z dávek státní sociální podpory ve výši 6 302 Kč a dále došlo ke změně odůvodněných nákladů na bydlení. Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného dospěl k závěru, že postup správního orgánu prvního stupně a potažmo žalovaného a krajského soudu je správný, neboť ke změně odůvodněných nákladů došlo v měsíci červnu 2019 [viz formulář s názvem *Informace o užívaném bytu (obývaném prostoru)* ze dne 8. 7. 2019] a příspěvek na bydlení byl rovněž vyplacen v červnu téhož roku. Námitku stěžovatele, že k odejmutí doplatku na bydlení mělo dojít v srpnu 2019 je nutno rovněž odmítnout.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci nelze přisvědčit žádné kasační námitce stěžovatele, a proto ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; byť byl žalovaný ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[31] Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za provedení úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3 advokátního tarifu), která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), což činí dohromady 1 300 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 273 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně stěžovatele tedy činí 1 573 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu